

TÓTH LÁSZLÓ
Elmaradt köszöntő helyett

Szakolczay Lajosnak

„Füldök az óraketyegésben”
Babits Mihály: Indulás az öregkorba

*Füldetik arcunk a percek
 mosdatják kezünk és lábunk
 üres bőrszakok lifegnek rajtunk
 minden tagunk egyszerre ernyed
 heverünk az éjszaka kertjében
 szétvetve kezünk és lábunk
 mélézünk ezernyi imbolygó árnyon
 új létre készülünk lomhán
 új nyelvet tanulunk – a csendet
 mint halottmosó asszonyok
 mosdatják testünk a percek*

Háromszor a pámmal

1. A páám majd hatvan

*A páám már majd hatvan éve halott.
 A páám már fű se, virág se.
 Kő alatti üreg semmije talán még.
 A páám behunyt szememben az ég.
 Behunyt szememben csillag a páám.
 Behunyt szememben hold, nap.
 Ha pillám felnyitom – nincs sehol,
 kő alatti üreg semmije szememben.*

2. Neveltem a páám

*A páámnak akár apja is lehetnék,
 s nemcsak lehetnék – az lettem.
 S ha ő nem kaphatott kellő időt rám,
 magamban én fölneveltem.
 Fölneveltem tavasznak, nyárnak,
 álomban fogant valóságnak,
 sziklakőt himző virágnak –
 fölneveltem egyetlen fia fiának.*

3. Dobol a páám

*Új év megint, január kilenc,
 reggelre megteltem a páámmal.
 belehallgatok nincsébe –
 kitölt a hiánya.
 Nemcsak kitölt – kikurjant belőlem,
 telezengi a kozmoszt köröttem:
 pa-pam--pa-pam--pa-pám--pa-pám----
 danáz agyamban vadul a páám...*

A külön-lét balladája

Tulajdonképpen nem sok közünk van már egymáshoz.
 Kihűlt kávéscsészénkben kavargatjuk a semmit.
 Szemünkben egymásnak láthatatlanok vagyunk,
 fülünk süket a másikunk szavára,
 s szót érteni egymással – nem érdekünk már.
 Ha kettő meg kettőt mondasz, kétszer kettőt én,
 ami neked tizenkilenc, egy híján húsz nekem.
 Kezünk folyton eltéveszti az irányt a másikunk felé,
 lábunk nem egymáshoz visz.
 Gyermeünk labdáját az egyikünk kapja el,
 s a másikunk dobja vissza,
 és ha kezünk fogva sétálgat kettőnk között,
 mintha két külön időben tenné,
 s mi nem halljuk, amit a másikunknak mond.
 Simogató szellő voltunk valaha egymásnak,
 külön-világunkban is egymás otthona,
 mára közös lakásunk lett külön-létünk színtere már.
 Nincs már sok közünk tulajdonképpen egymáshoz,
 s eszünkbe is csak ritkán jut a másikunk.
 Kik a másikunkban éltük egykor a magunk életét,
 ellebbenő árny vagyunk csak immár az övében.
 Esténként ha le-lefekszünk közös ágyunkba,
 akár ha külön-külön csillagon tennénk.
 S ha álmunkban a másikunkhoz érünk öntudatlan,
 riadtan kapjuk vissza róla eltévedt karunk, lábunk,
 mintha a múlt dermedt teteme mellett feküdnénk.
 Zavartan motyog elnézve minket a teremő úrben Istenünk,
 hatalmas műve kudarcát látva kettőnkben,
 még ő sem tud immár mit kezdeni velünk.
 S mi sem szidjuk, mi sem átkozzuk magunkért őt már,
 megbocsátva neki a másik utáni csendet is magunkban.
 Az úr lett a másikunk ölünkben, tenyerünkben,
 egymáshoz tulajdonképpen már nem sok közünk van.

Költő fejfájára

életem csak pár viadal volt
 s metaforákban ért a halál